

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa B. K. i T. K.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
z udziałem zainteresowanej Grupy Kupców Ziemi Ł. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością
o ochronę konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 kwietnia 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie
z dnia 21 kwietnia 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2010 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 maja 2009 r.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania, Prezes Urzędu podniósł, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne. Jako takie zidentyfikował następujące problemy: 1) Co stanowi przedmiot żądania strony odwołujące się od decyzji Prezesa Urzędu? Czy sąd pierwszej, a następnie drugiej instancji obowiązany jest samodzielnie na nowo rozważyć cały zebrany materiał dowodowy i

dokonać jego własnej oceny prawnej, czy też działania sądów ogranicza się tylko do kontroli oceny prawnej sprawy dokonanej przez Prezesa Urzędu w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji?; 2) Czy w sprawach z zakresu ochrony konkurencji Prezes Urzędu jako strona postępowania ma możliwość podnoszenia w apelacji nowej argumentacji prawnej, która przemawia za trafnością jego stanowiska, poszerzonej o okoliczności, które nie zostały podniesione w toku postępowania administracyjnego, a nie w toku postępowania odwoławczego przez Sądem Okręgowym, jeżeli argumentacja ta opiera się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania administracyjnego; 3) czy w sprawach z zakresu ochrony konkurencji treść uzasadnienia decyzji Prezesa Urzędu decyduje o zakresie zarzutów, jakie Prezes Urzędu może podnosić dla uzasadnienia swojego stanowiska w postępowaniu sądowym; 4) Czy Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekając na podstawie art. 479(31a) § 3 k.p.c. o uchylenie decyzji Prezesa Urzędu powinien stosować tę podstawę prawną łącznie z art. 386 § 4 i 6 k.p.c.? Czy uchylając decyzję Sąd obowiązany jest zawrzeć w wyroku oceną prawną i wskazanie co do dalszego postępowania? Czy też art. 479(31a) § 3 k.p.c. pozostawia sądowi swobodę oceny wydanej przez Prezesa Urzędu decyzji i uprawnia Sąd do uchylenia jej także w tych przypadkach, gdy nie istnieje konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, ponadto nie zobowiązuje Sądu do wskazania, jakie działania Prezes Urzędu powinien podjąć przy ponownego przeprowadzeniu postępowania?

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jego uzasadnienie powinno zatem zawierać argumentację wykazującą, przy pomocy jurydycznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne. Sformułowanie zagadnienia prawnego powinno zawierać wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie SN z 9 lutego 2011 r.,

sygn. akt III SK 41/10, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (postanowienie SN z 9 lutego 2011 r., sygn. akt III SK 41/10, niepublikowane).

Wbrew powyższym wymaganiom wnoszący skargę nie wykazał, odpowiednią argumentacją, że w sprawie występują podane w skardze istotne zagadnienia prawne dotyczące przepisów prawa procesowego. Stawiając określone pytania do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy wnoszący skargę uzasadnił je przede wszystkim własnymi wątpliwościami, w ograniczonym stopniu odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczące omawianej materii i pomijając całkowicie stanowisko doktryny. Ponadto, sformułowane zagadnienia prawne nie zostały powiązane z przepisami prawa stanowiącymi podstawę skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.